

же да слѣза слѣдъ нея. Де ли е отишла? Де ли е излѣзла?

Любенъ. (като тѣрси Клодина и зема Г. Дандена за Клодина.)

Де си ти, Клодинке? Ахъ! ето та. Вѣрвай а, господаратъ ти е много ^{смѣшно} вшютливо облеченъ; и намирамъ това толкозъ смѣшно, като и завчерашните удари господарката ти казва, че той хжрка, по това време, като всичките дияволи; а той незнае че г-нъ Виконтъ е заедно съ нея, въ времето когато той спи. Бихъ желалъ да знамъ какво сжнува той сега. Много смѣшно нѣщо. Казватъ сжщо че е много завистливъ за жена си? Той е единъ безразсѣдникъ, на г-нъ Виконтъ да му отдава толкозъ честь. Ти не казвашъ нищо, Клодинке? Хайде да ги послѣдваме; и дай ми ржчицата си да я цалуна, Ахъ! Колко е сладка! като че съмъ захаръ. (на г. Данденъ, когото вѣрва още че е Клодина, който го отблжсва силно.) Вѣрвай бога! Ето ти една ржчица която е малко дебеличка.

Г. Данденъ.

Кой е тамъ?

Любенъ.

Никой.

Г. Данденъ.

Бѣга, и ма оставя извѣстенъ отъ новата по